Αρχιμανδρίτης Σαράντης Σαράντος, «ο ταπεινός εξομολόγος τού Αμαρουσίου» (Πρωτ. Σταύρος Τρικαλιώτης, εφημ. Ι. Ν. Αγ. Παρασκευής Αττικής)

Categories : ΑΝΕΠΙΚΑΙΡΑ

Date : 9 Απριλίου, 2021

Ἐάν θελήσουμε νά δώσουμε ἕνα χαρακτηρισμό γιά τόν ἄρτι κοιμηθέντα μακαριστό πνευματικό μας πατέρα π. Σαράντη Σαράντο, νομίζω ὅτι ὁ πιό εὔστοχος καί περιεκτικός θά ἦταν: «ὁ ταπεινός ἐξομολόγος τοῦ Ἀμαρουσίου».

Πράγματι, τόν χαρακτήριζε ἡ ἀληθινή ταπείνωση, ἡ ὁποία μόνο μέ τήν ταπείνωση τῶν συγχρόνων ἁγίων γερόντων μπορεῖ νά συγκριθεῖ. Ἦταν ταπεινός καί ἀθόρυβος. Μεγάλος καί συνάμα κρυπτόμενος. Λιγομίλητος καί οὐσιαστικός.

Στήν ἐξομολόγηση σέ ἄφηνε νά ἀναπνεύσεις τόν ἀέρα τῆς ἐν Χριστῷ ἐλευθερίας. Σεβόταν τό ἀνθρώπινο πρόσωπο πού εἶχε μπροστά του καί μέ προσεκτικά καί φωτισμένα λόγια προσπαθοῦσε νά κάνει τίς πιό λεπτές καί διακριτικές παρεμβάσεις στήν προσωπικότητα τοῦ ἄλλου. Ποτέ δέν μιλοῦσε ὡς αὐθεντία. Ἡ χαρακτηριστική φράση πού πάντα χρησιμοποιοῦσε πρός τόν ἐξομολογούμενο ἦταν: «Νομίζω πώς πρέπει νά κάνουμε αὐτό ἤ ἐκεῖνο». Κατόπιν σέ ρωτοῦσε: «Ἐσύ τί λές, πῶς τό βλέπεις τό θέμα»; Δέν πίεζε, δέν τρομοκρατοῦσε «πνευματικά», δέν ἀπειλοῦσε «χριστιανικά». Ἀντίθετα, σέ ἔπειθε μέ τήν πραότητά του, τό ἱλαρό του βλέμμα καί κυρίως μέ τήν ἐν Χριστῷ βιοτή του. Ὅ,τι σοῦ πρότεινε, τό εἶχε ἐφαρμόσει ὁ ἴδιος στή ζωή του.

Συχνά ἔφερνε παραδείγματα ἀπό τήν ἁγιασμένη ζωή του καί ἀπό τή ζωή καί τή διδασκαλία τῶν Ἁγίων Πατέρων. Ποτέ δέν καλλιεργοῦσε συναισθηματικές καί ἀρρωστημένες ἐξαρτήσεις μέ τά πνευματικά του τέκνα. Δέν ἐπιζητοῦσε τήν ἀνθρώπινη δόξα, γιατί δέν τήν εἶχε ἀνάγκη. Δέν κολάκευε τήν ἀνθρώπινη ματαιοδοξία. Σέ προσγείωνε πάντα στίς πραγματικές σου διαστάσεις, δέν σοῦ καλλιεργοῦσε ψευδαισθήσεις καί σοῦ ἔδειχνε πάντα τόν σκληρό καί δύσβατο δρόμο τοῦ πνευματικοῦ ἀγώνα.

Ὅταν βίωνα δύσκολες καί ὁριακές καταστάσεις στήν ζωή μου, προσέτρεχα μέ ἐμπιστοσύνη στό πετραχήλι του, μέ τή βεβαιότητα ὅτι θά ἀκούσω ἕνα φωτισμένο λόγο Θεοῦ ἀπό τά χείλη του, ὁ ὁποῖος θά μέ ἔβγαζε ἀπό τά ἐσωτερικά μου ἀδιέξοδα καί τούς ἐνδεχόμενους κινδύνους. Ἰδίως, ὅταν σήκωνα ψηλά τά χέρια μου ἀντιμετωπίζοντας προβλήματα στίς σχέσεις μου μέ τούς ἄλλους ἀνθρώπους, ἐκεῖνος μοῦ πρότεινε λύσεις καί διεξόδους πού, πραγματικά, μέ ἄφηναν ἄναυδο.

Μέ τήν πάροδο τῶν χρόνων διεπίστωσα τήν ἁγιότητά του, ἁγιότητα πού ἐκεῖνος ἔκρυβε ἐπιμελῶς! Ἔβλεπε τά βάθη τῶν καρδιῶν μας, τίς διαθέσεις καί τίς πτώσεις μας, ἀλλά ποτέ δέν ἀπέδιδε αὐτήν του τήν ἱκανότητα σέ κάποιο ὑπερφυσικό χάρισμα, ὅπως τό προορατικό ἤ τό διορατικό. Δέν σοῦ ἄφηνε χῶρο νά ὑποπτευθεῖς κάτι τέτοιο. Βίωνε, θά ἔλεγα, μιά ἐπιμελῶς καί μέ κάθε τρόπο κρυφή ἁγιότητα. Κάποτε ὁ ἅγιος Πορφύριος εἶχε πεῖ σέ γνωστό μου κληρικό καί φίλο: «Ὁ πατήρ Σαράντης εἶναι ἁγιώτατος»! Αὐτή του τήν ἁγιότητα τήν πρόδιδαν ἁπλά πράγματα, φτάνει νά εἶχες τήν παρατηρητικότητα νά τά διακρίνεις στίς ποικίλες ἐκφάνσεις τῶν ἀρετῶν του, πού τόν πρόδιδαν: στίς προσεκτικές καί λεπτές κινήσεις του, στό μετρημένο του χαμόγελο, στό διακριτικό καί συνάμα διεισδυτικό βλέμμα του, στίς ὑψοπετεῖς καί

θεολογικώτατες σκέψεις του, στόν βιωματικό τρόπο μέ τόν ὁποῖο λειτουργοῦσε, ἐξομολογοῦσε, τελοῦσε τόν Ἁγιασμό, τό Ἱερό Εὐχέλαιο, ἀκόμα καί τίς ἁπλές εὐχές του σαραντισμοῦ ἤ τίς εὐχές ὑπέρ ὑγείας, πού μερικές φορές μᾶς διάβαζε. Ἔνιωθες ἐσωτερικά ὅτι ἐκείνη τήν ὥρα προσευχόταν καί ὅτι, πραγματικά, συνομιλοῦσε μέ τόν Θεό καί μᾶς μετέδιδε τή Χάρη του.

Ἐκεῖνο δέ πού μοῦ εἶχε κάνει ἰδιαίτερη ἐντύπωση ἦταν τό ἀκάματο τοῦ βίου του. Εἶχε υἱοθετήσει ἕνα κοπιαστικό πρόγραμμα ἐργασίας, τό ὁποῖο ξεπερνᾶ κατά πολύ τά ἀνθρώπινα μέτρα. Ἀκόμα καί τώρα πού τό σκέφτομαι, ἀπορῶ πῶς μποροῦσε καί συνδύαζε τόσες πολλές δραστηριότητες στή ζωή του: πολύωρη ἐξομολόγηση, συμβουλές διά τηλεφώνου, καθήκοντα καθηγητῆ στή Ριζάρειο Ἐκκλησιαστική Σχολή, καθήκοντα μιᾶς πολυάριθμης ἀστικῆς ἐνορίας καί κυρίως καθήκοντα πολύτεκνου οἰκογενειάρχη ἐν χηρείᾳ. Παράλληλα, δημοσίευε ἄρθρα καί ἐπίκαιρες ἐπιστολές, ἔκανε ὁμιλίες ὅπου τόν καλοῦσαν, σέ ἐνορίες καί σέ συνέδρια σέ ὅλη τήν Ἑλλάδα. Τέλος, ὑπῆρξε ἐπί σειρά ἐτῶν παραγωγός ραδιοφωνικῶν ἐκπομπῶν στόν Ραδιοφωνικό Σταθμό τῆς Πειραϊκῆς Ἐκκλησίας. Ὅλα αὐτά δέν ἐξηγοῦνται μόνο μέ τίς σωματικές καί ψυχικές ἀντοχές πού διέθετε, ἀλλά μόνο μέ τή χάρη τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία τόν ἐνδυνάμωνε καί τόν ἐνίσχυε καθημερινά.

Ἕνα τελευταῖο χαρακτηριστικό τοῦ π. Σαράντου ἦταν ὁ δημόσιος λόγος του, ὁ ὁποῖος σέ ὁρισμένους μερικές φορές φαινόταν κάπως «σκληρός». Ὅμως, ὁ πατήρ Σαράντης δέν ἤξερε νά κάνει ὑποχωρήσεις σέ πνευματικά θέματα πού ἀφοροῦσαν γενικότερα τό χριστεπώνυμο πλήρωμα. Δέν ἤθελε, ὅπως εἴπαμε, νά χαϊδεύει τά αὐτιά τῶν ἀνθρώπων καί νά τά ἔχει μέ ὅλους καλά. Πρωτίστως τόν ἐνδιέφερε νά ἀκολουθεῖ τή διδασκαλία τῶν Ἁγίων Πατέρων καί τῶν συγχρόνων Ἁγίων γερόντων Πορφυρίου τοῦ Καυσοκαλυβίτου, Παϊσίου τοῦ Ἁγιορείτου καί Ἰακώβου τοῦ ἐν Εὐβοίᾳ τοῦ Θαυματουργοῦ, τούς ὁποίους πάντοτε μνημόνευε καί μᾶς παρότρυνε νά ἀκολουθοῦμε τήν ἁγία βιοτή τους. Ἐκεῖνο πού τόν ἐνδιέφερε ἦταν μέ βάση τή διδασκαλία τῶν Πατέρων πού προαναφέραμε, νά μᾶς καθοδηγεῖ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ στόν λόγο τῆς ἀληθείας καί στήν ὑγιαίνουσα πίστη, ὅπως χαρακτηριστικά τονίζει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος.

Ὁ πατήρ Σαράντης Σαράντος δέν ἦταν πολιτικός, ἀλλά ἕνας ὑπεύθυνος ἐκκλησιαστικός ἄνδρας. Ἦταν ἕνας πνευματικός φάρος, ὅπως τόν εἶχε χαρακτηρίσει κάποτε ὁ ἅγιος γέροντας Ἀμβρόσιος Λάζαρης, ἕνας φάρος πού φώτιζε τό σκοτεινό πέλαγος τοῦ βίου μας καί μέ τή ζωή καί τή διδαχή του μᾶς ἀπέτρεπε ἀπό πιθανά ναυάγια.

Ἔφυγε ἀπό τόν μάταιο τοῦτο κόσμο λίγο πρίν κλείσει τά ὀγδόντα του χρόνια, ἔχοντας ὁλοκληρώσει ἕνα ἀξιόλογο κύκλο προσφορᾶς καί θυσίας στήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, τήν ὁποία ὑπηρέτησε μέ ἀπαράμιλλη ἀφοσίωση.

Πιστεύω ἀκράδαντα ὅτι ἐκεῖ πού βρίσκεται τώρα μᾶς βοηθάει περισσότερο «*ἐν ταῖς θερμαῖς πρὸς Κύριον προσευχαῖς του*», ἰδίως αὐτήν τήν περίοδο κατά τήν ὁποία ἡ πατρίδα μας βάλλεται ἀπό ποικίλους πειρασμούς καί δοκιμασίες.

(Πηγή: orthodoxostypos.gr*)*